

РЕШЕНИЕ

№ 4889

гр. София, 06.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8899** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 203 и следващите от Административно процесуалния кодекс, във връзка с чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП).

Делото е образувано по искова молба на С. И. Д., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], етаж 3, ап. 8, чрез упълномощения адв. Р. И. С., САК, съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ап. 2, срещу Национална агенция за приходите, БУЛСТАТ[ЕИК], съдебен адрес: [населено място], [улица], с правно основание на иска: чл. 1 ЗОДОВ.

Цената на иска е определена на 6950 лева.

В исковата молба е посочено, че на 01.11.2024 г. в качеството на пълномощник на С. И. Д., адв. Р. И. С. е подал жалба срещу РА № Р – 22220223006344 – 091 – 001 / 03.10.2024 г., издаден от И. М. Р. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Б. М. Я. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията.

Сключен е договор за юридическо обслужване. Уговорено е възнаграждение в полза на адв. С. в размер на 7000 лева. Сумата е била съобразена с установения в РА размер на данъчно задължение за довносяне. Възнаграждението е платено в срок. В резултат на обжалването РА в голямата си част е отменен.

По делото е постъпил отговор от ответника, чрез юрисконсулт Г. Н. Б.. В този отговор се оспорва изцяло така предявеният иск, както по основание, така и по размер. Посочва се чл. 7 от Конституцията на Република България. Не е доказана имуществената вреда и от друга страна, поради липсата на пряка и непосредствена връзка между настъпилата имуществена вреда за ищеца и отменения РА. Ревизионният акт е върнат за събиране на нови доказателства, т. е. няма

незаконосъобразно действие от страна на органите по приходите. Липсва оригинал на платежен документ. Представят се писмени доказателства по опис.

В открито съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - Национална агенция за приходите - С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Г. Б.. Иска от съда да остави подадената искова молба без уважение. Намира същата за недоказана и неоснователна. Намира, че не са налице предпоставките по чл. 1 от ЗОДОВ. Подробни съображения за липсата на тези предпоставки са изложени в писмения отговор. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, ако същият е над минимално определения.

Прокурорът при СГП К., излага становище за недопустимост на иска. Това е така, защото РА е отменен, но преписката е върната за нова ревизия. Не е налице окончателно решение по отношение на материалното право. Да се предявяват претенции за имуществени вреди преди окончателното решаване на спора, се явява предварително, съответно недопустимо. Исковата молба е неоснователна и недоказана по основание и размер. Ако новата ревизия доведе до отмяна на облагане, то едва тогава би възникнало искане за заплащане на този разход.

Състав на АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав, намира предявения иск за допустим.

Касае се за иск с правно основание по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, доколкото е заявено искане за присъждане от съда на обезщетение за имуществени вреди, ведно с акцесорните претенции за лихви, за които вреди се твърди да са настъпили като резултат от незаконосъобразен акт на държавен орган при изпълнение на административна дейност-РА № Р – 22220223006344 – 091 – 001 / 03.10.2024 г., издаден от И. М. Р. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Б. М. Я. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията.

С оглед характера на исковата претенция, съставляваща по същество искане за обезщетяване на имуществени вреди, равняващи се на направени разноски при административно обжалване по ДОПК на отменен административен акт, не е налице и ограничението за приложение на реда по ЗОДОВ, предвидено в чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ. В глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на ревизионния акт по административен ред", няма норма, която да урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски. Съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и Гражданския процесуален кодекс (ГПК). В АПК в глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред" също не е предвиден ред за направените от страните в това производство разноски. Затова и съобразно с предвиденото по чл. 19, ал. 3 във връзка с ал. 1 от ЗНАП, както и чл. 17, ал. 6 от ДОПК, за направения разноски в административното производство по глава осемнадесета на ДОПК съществува единствено възможността да претендира като претърпени вреди направените разноски по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, на каквото основание е предявена и разглежданата по настоящото дело искова молба.

В насока на тези изводи са и мотивите към Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС. Определящо за квалификацията на иска за вреди именно по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е обстоятелството, че актът, от чиято незаконосъобразност се претендират вредите, се издава от административен орган, в резултат на административна дейност, поради което представлява властнически акт. В случая се претендира обезщетение от незаконосъобразен ревизионен акт, отменен във фазата на административното му обжалване.

На следващо място, искът е предявен от надлежна страна, предвидена сред лицата, които могат да търсят обезщетение в разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, респ. чл. 203 от АПК. Същият е предявен и против надлежен ответник, доколкото по смисъла на чл. 205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто

незаконосъобразен акт са причинени вредите. В случая издатели на ревизионния акт, от чиято незаконосъобразност се твърди да са произтекли вреди за ищеца, са: И. М. Р., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Б. М. Я. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията към ТД на НАП С.. Доколкото издателите на отменения РА са част от административната структура на Национална агенция по приходите (НАП), която е юридическо лице, съгласно чл. 2, ал. 2 от ЗНАП, правилно искът е насочен именно към този ответник.

По същество исквата претенция се явява основателна.

От приетите и приложени по делото доказателства се установява от фактическа страна, че срещу ищеца е бил издаден РА № Р – 22220223006344 – 091 – 001 / 03.10.2024 г., по повод на извършване на ревизионно производство. Ревизионното производство е започнало със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р – 22220223006344 – 020 – 001 от 30.10.2023 г., връчена по електронен път на 06.11.2023 г. Заповедта е била издадена от В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. в качеството на заместник на И. М. Р., съгласно Заповед № 1552 – 135 / 25.10.2023 г. Възложено е извършването на ревизия на С. И. Д. за определяне на данъчни задължения върху годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2021 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р- 22220223006344 – 092 – 001 / 30.07.2024 г. В срока и по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу констатациите в РД, което е било преценено като неоснователно.

Ревизионното производство приключва с РА № Р – 22220223006344 – 091 – 001 / 03.10.2024 г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията и Б. М. Я. – ръководител на ревизията, връчен на дата 22.10.2024 г.

С РА са установени данъчни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 86943. 83 лева. Лихвите за просрочие към тези задължения са в размер на 27684. 07 лева.

С оглед защитата на правните си интереси, в хода на ревизията, приключила с РА, С. И. Д., ЕГН [ЕГН], е упълномощила адвокат Р. И. С.. В резултат от това упълномощаване е била изготвена и подадена жалба до директора на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП. Жалбата е изготвена от адв. Р. И. С.. В нея са били изложени аргументи относно липсата на обстоятелства по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Посочено е, че не е трябвало данъчната основа да се определя по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Отделно от това в жалбата са изложени аргументи относно обстоятелството, че РА противоречи на материалното право.

В хода на съдебното производство се установява, че адвокат С. и С. Д. са сключили помежду си договор за юридическо обслужване. Договорът е сключен на дата 31.10.2024 г. Съгласно чл. 1, ал. 1 от договора, доверителят възлага, а довереникът приема да изготви жалба срещу РА № Р – 22220223006344 – 091 – 001 / 03.10.2024 г. и да представлява Д. до окончателното приключване на производството по обжалване на пред административния орган (досъдебна фаза). Съгласно чл. 1, ал. 2 от договора, доверителят С. Д. заплаща на довереника възнаграждения съобразно договора. В раздел Трети от договора са уредени финансовите условия. Уговорено е възнаграждение в размер на 7000 (седем) хиляди лева.

Относно факта на плащането е представено платежно нареждане (кредитен превод). Видно от това платежно нареждане, С. Д. нарежда по сметката на адвокат Р. И. С. да бъде преведена сумата от 7000 лева. Банковата сметка е в „Уникредит Булбанк“ АД, като е посочена и дата, а именно - 24.01.2025 г.

След приключването на Ревизията, в изпълнение на поетите задължения по договора и в законово определения 14-дневен срок, адв. Р. И. С. е депозирал жалба до директора на дирекция

„ОДОП“. Жалбата е от дата 04.11.2024 г. с вх. № 94 – С – 992 / 04.11.2024 г.

В резултат на изготвената и подадена от адв. С. жалба до Директора на Дирекция ОДОП – С. при ЦУ на НАП, същият е издал Решение № 8 от 07.01.2025 г., с което обжалваният РА № Р – 2220223006344 – 091 – 001 / 03.10.2024 г. е отменен в частта за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2020 г. и 2021 г.

С предоставените от адв. Р. С. услуги по договора, е постигната част от целения от жалбоподателката Д. резултат — частична (в по – голямата му част) отмяна на незаконосъобразния РА във фазата на административно обжалване.

В писмения отговор, депозиран от страна на ответника по исковото производство, е отбелязано, че във връзка с отменителното решение на Директора на дирекция „ОДОП“, е била издадена Заповед № Р – 22002225000190 – 020 – 001 / 13.01.2025 г. по описа на ТД на НАП – С.. С тази Заповед е възобновено ревизионното производство срещу С. И. Д., ЕГН [ЕГН], за отговорност за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2020 г. – 31.12.2021 г.

В отговора по чл. 131 от ГПК е посочено, че в резултат от повторната ревизия е издаден РД № Р – 22002225000190 – 091 – 001, връчен на задълженото лице на дата 16.05.2025 г.

На 06.06.2025 г. е издаден РА № Р – 22002225000190 – 091 – 001, връчен на дата 19.06.2025 г. С този РА не са установени основания за корекция на годишните данъчни основи по чл. 17 от ЗДДФЛ.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Предявените иски са процесуално допустими - твърдят се имуществени вреди от отменен ревизионен акт, издаден от орган, принадлежащ към структурата на ответника. Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто частично незаконосъобразен РА са причинени вредите. В случая това е Националната агенция по приходите, която по силата на чл. 2, ал. 2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетна издръжка.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на приходната администрация, предвидена в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 17, ал. 6 от ДОПК, трябва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането - чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени - следващите по време и място неправомерния резултат.

Ищецът извежда претенцията си за обезвреда за имуществени вреди – заплатено адвокатско възнаграждение. Реалното извършване на тези разходи от ищеца всъщност се оспорва от приходната администрация. Според ответника, представеното преводно нареждане не доказва по категоричен начин, че плащането е именно по сключения договор за юридическо обслужване. Не е представен оригинал на платежното нареждане. В графата „основание за превод“ е посочено единствено „по договор“ без никаква конкретика и пояснения. Не може да се определи по категоричен начин кой е договорът, по който се твърди, че е платена сумата от 7000 лева.

На следващо място, спорът по делото е и налице ли е и третият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ – съществува ли обективно пряка причинна обусловеност между отмяната на финансовия акт и разходите, с които е намаляло имуществото на жалбоподателя С. Д..

В съдебната практика е безпротиворечиво възприето доктриналното разбиране, че причинната връзка е обективен признак, защото съществува в обективната действителност независимо от желанията и волята на отделните лица, включително на извършителя на правонарушението (издателят на незаконосъобразния административен акт). Причинната връзка е едностранна и необходима. Едностранна е, защото само неправомерното поведение трябва да причинява вредата, но не и обратното. Необходима е, защото винаги след проявлението на неправомерното поведение се проявява вредата. Необходимо е вредата да е „пряка и непосредствена последица“ от противоправното поведение, което приложимо по отношение на причинната връзка при всички видове правонарушения (деликт, договорно неизпълнение, административно нарушение, престъпление). Прекият и непосредствен характер е присъща черта на причинната връзка. П. поведение изпълнява ролята на необходимо условие, без което вредата не би се проявила. Причинната връзка между противоправното поведение и вредата като факт от действителността трябва да бъде доказана във всеки конкретен казус. Доказването на причинната връзка е в тежест на ищеца.

По повод претенцията за заплатено от ищеца възнаграждение за предоставяне на адвокатски услуги, съдът намира следното: Съгласно константната съдебна практика, в законодателството липсва процесуален ред, по който страната в производството по оспорване на административен акт по административен ред, в конкретния случай РА, може да претендира направените разходи по повод оспорването така, както е налице специален ред за разпределяне и присъждане на разноските при съдебното оспорване на РА по чл. 161 от ДОПК. Според § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК, за неуредените въпроси в кодекса се прилагат разпоредбите на АПК и ГПК. В АПК също не е уреден въпросът с разноските в административното производство, като не е засегнат в глава Шеста "Оспорване на административните актове по административен ред". При липсата на друг процесуален ред за обезщетяване на страната, направила разноски в производство по оспорване по административен ред остава единствено възможността да се претендира възстановяване на направените разноски по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В конкретния случай, както вече беше посочено, е установена по делото частичната отмяна на издадения РА, която отмяна е настъпила след успешно оспорване от страна на ищеца. В развитото се пред Директора на Дирекция „ОДОП“ - С. при ЦУ на НАП в производство по обжалване на ревизионния акт се установява ищецът да е направил имуществени по своя характер разходи, тъй като е заплатил на своя адвокат всички извършени правни услуги от същия. Така направеният разход се явява имуществена вреда за ищеца, която е в пряка причинна връзка с частично отменения като незаконосъобразен ревизионен акт и е непосредствена последица от него, доколкото ищецът не би търсил и заплатил адвокатски хонорар, ако срещу него не бе издаден оспорения пред административния орган РА. Като последица от това ищецът С. И. Д. е

претърпяла вреди в размер на част от заплатените възнаграждения за изготвяне на писмени документи – жалба, представителство и защита в полза на адв. Р. С..

Настоящият състав трябва да отбележи, че защитата в административното производство по ДОПК не е задължителна, трябва да се отбележи и изричното разрешение, установено и закрепено в Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2 / 2016 г., ОСС, I и II колегии, според което адвокатската защита е конституционно закрепена и законово регламентирана в Закона за адвокатурата, поради което заплащането на хонорар се явява имуществена вреда, тъй като е налице отрицателно изменение в имуществото на ищцовото дружество. Видно от данните по делото, ищецът С. И. Д. не би потърсила адвокатска защита, ако не бе налице незаконосъобразен РА, който установява данъчни задължения за горепосочените периоди и което е против законните му интереси.

В конкретния случай е безспорно, че е налице частично отменен като незаконосъобразен РА. Съгласно разпоредбата на чл. 155, ал. 2 от ДОПК, решаващият орган може да потвърди, измени или отмени изцяло или частично ревизионния акт в обжалваната част. Решаващият орган е упражнил именно едно от тези негови правомощия - да отмени издадения срещу С. И. Д. ревизионен акт частично. Нещо повече - след частичната отмяна, видно от съдържашото се в отговора на ответника по чл. 131 от ГПК, е издаден Ревизионен акт, с който спрямо Д. не са установени основания за корекция на годишните данъчни основи по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчни периоди 2020 – 2021 г.

В същото време, обжалването на РА пред Директора на Дирекция „ОДОП“ - С. при ЦУ на НАП е задължителна предпоставка за допустимост на съдебното обжалване на основание чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което е напълно обосновано ангажирането на професионална защита, каквато е адвокатската. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение (ТР) № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на Върховния касационен съд, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора трябва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а, ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна защита е достатъчно и има характера на разписка. В случая, е приложима първата хипотеза – за заплащането на хонорара в общ размер на 7000 лева е представено платежно нареждане (кредитен превод). С това са изпълнени изискванията на закона – чл. 78, ал. 1 от ГПК, с оглед даденото тълкуване от ВКС в цитираното решение.

По възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение трябва да бъде отбелязано, че с ТР № 1 от 15 март 2017 г. по т. д. № 2/2016 г. на ВАС е прието, че възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - "справедлив и обоснован", който би довел до неоснователно обогатяване. В тази връзка трябва да се съобрази и решение от 28.07.2016 г. по дело С-57 на Съда на ЕС, където е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се съобразят предметът на спора, неговата цена, труда и разноските, които трябва да понесе загубилата страна, следва да бъдат пропорционални.

С оглед изложеното съдът не установя направените разноски да се са непропорционални. Интересът от обжалване на РА е равен на установените с него задължения – в случая е отменен РА в частта за установени данъчни задължения в размер на 113 907. 64 лева от общ размер на

установените данъчни задължения от 114 627. 90 лева, което в процентно изражение представлява 99. 37 %. Това съотношение се получава, като се вземе предвид установеният за 2017 г. данък – 1669. 31 лева, от които 422. 67 лева за внасяне; за 2020 г. е установен данък в размер на 17 180. 41 лева ; и за 2021 г. е установен данък за внасяне в размер на 70 893. 66 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., минималният размер на адвокатското възнаграждение (действаща разпоредба към момента на сключване на договор за юридическо обслужване, изм. и доп. – ДВ, бр. 88 от 4 ноември 2022 г.), който се дължи за обжалването е съобразен с материалния интерес за оспорване на акта. Материалният интерес е 113 907. 64 лева (отменената част от ревизионния акт), като съответно възнаграждението би трябвало да възлиза на 9206. 31 лева. В случая уговореният между страните хонорар е бил под минимума - 7000 лева, като съответна на отменената част от РА е сумата от 6950 лева (7000 лева x 99. 37 %).

Този хонорар съдът намира за справедлив и обоснован, с оглед извършената работа по проучване на казуса и изготвяне на жалбата срещу РА, като се вземе предвид обхватът на ревизията, който като период от време е максимално допустимият от пет години (ревизията е за установяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2021 г.) От друга страна, отговорността, която се търси с него и видът на данъчните задължения, изискват значителна подготовка. С оглед изложеното съдът намира, че искът трябва да бъде изцяло уважен в целия претендиран размер от 6950 лева.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че искът е доказан по основание и по размер и като такъв трябва да бъде уважен, като ответната страна бъде осъдена да заплати на ищеца обезщетение за имуществени вреди, произтичащи от заплатено адвокатско възнаграждение в административното производството и по оспорване на незаконосъобразен РА, издаден против ищеца, доколкото в чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностно лице.

Относно възражението и твърдението на ответната страна за намаляване на сумата в предявения иск, доколкото той е прекомерен и не отговаря на положените усилия, трябва да се има предвид следното:

Посочва се, че Възражението (№ 59 – 00 – 801 # 2 / 19.09.2024 г.) срещу Ревизионния доклад е депозирано лично от С. Д.. Тоест, според ответника, адвокатът не е осъществил цялостно процесуално представителство в хода на единното ревизионно производство. Като хонорар (според ответника) в размер на 7000 лева за изготвяне на един брой жалба се явява прекомерен. Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., OCC, I и II колегия, съдът спазва принципа на справедливостта и съразмерността, като присъжда само и единствено такъв размер на обезщетение, който отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от ЗА, а именно - да е обоснован и справедлив, което означава да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства която и да е от страните в производството. Разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗА сочи, че размерът на адвокатското възнаграждение трябва да е обоснован и справедлив, както и че не може да е по-нисък от предвидения в Наредба № 1/2004 г. на ВСС размер за съответния вид работа. Според § 1 от ДР на Наредба № 1/2004 г. за непредвидените в тази наредба случаи възнаграждението се определя по аналогия. В процесния случай е налице хипотезата на чл. 8 от Наредба № 1/2004 г., която урежда процесуалното представителство по административни дела с определен материален интерес. Предвидените в Наредбата стойностни рамки са само долна

граница, под която адвокатите не могат да договарят възнаграждение за оказана от тях правна помощ, а самият размер може да бъде определен свободно въз основа на договаряне с клиента. В конкретния случай оказаната помощ от процесуалния представител на С. Д. се е изразила в изготвяне на жалба срещу отменения впоследствие отчасти РА, с което и предвидената в ДОПК защита по административен ред е била реализирана в максимален обем.

Трябва да се посочи също така, че правото на защита и правна помощ е основно конституционно право на гражданите и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля на договаряне на ищеца. Макар, действително, сключването на договор за предоставяне на правни услуги и конкретните му клаузи да са предмет на свободно договаряне между страните, основанийето му е единствено необходимостта от защита срещу административния акт. Да се приеме липсата на възможност за обезщетяване на вредите от разноски за правна защита от отменен незаконосъобразен акт, би означавало да се ограничи правото на защита на оспорващия, което очевидно не е идеята на законодателя. Предвид изложеното по-горе, във връзка с това трябва да се съобрази и решение от 28.07.2016 г. по дело С-57 на Съда на ЕС, където е прието, че правната уредба трябва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се съобразят предметът на спора, неговата цена, труда и разноските, които трябва да понесе загубилата страна, следва да бъдат пропорционални. С оглед изложеното съдът не установява направените разноски да са непропорционални / несъразмерни предвид интереса от обжалване на РА, равен на установените и впоследствие отменени задължения - в случая 113 907. 64 лева от общ размер на установените данъчни задължения от 114 627. 90 лева, което в процентно изражение представлява 99. 37 %.

Относно направеното възражение в отговора на ответната страна, настоящият състав намира следното:

Обстоятелството, че приходната администрация намира финалното възнаграждение за прекомерно е пряка последица на факта, че точно прекомерно се явява начислението в РА, което е и доказано незаконосъобразно и то съгласно влязъл в законна сила акт на самата приходна администрация. Тази част на адвокатското възнаграждение зависи изцяло от резултата по обжалването, което от своя страна значи, че целият разход, в случай на неуспешно или частично уважено жалене на РА би бил в нулев или незначителен размер. С обжалвания РА е установено незаконосъобразно данъчно задължение в размер на 113 907. 64 лева. Тоест, възнаграждението в определен размер е пряка функция на незаконосъобразния и недоказан административен акт на приходната администрация, която в настоящото производство се позовава, с цел защита, именно на довод за прекомерност.

Не се установява от доказателствата по делото нито една от хипотезите на чл. 5 от ЗОДОВ, които биха били основание за отхвърляне на иска или намаляване размера на присъденото обезщетение. На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца ще трябва да бъдат присъдени и сторените в настоящото производство разноски за адвокатски хонорар в размер на 600 лева. Заплащането на този хонорар се доказва от представеното изрично адвокатско пълномощно по реда на Закона за адвокатурата, в което изрично е посочено, че сумата е заплатена в цялост при подписване на пълномощното. Доказано е и заплащането на държавна такса в размер на 10. 00 лева (преводно нареждане за плащане към бюджета).

Що се касае до възражението за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар по настоящото дело, направено с отговора на исковата молба и основано на разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, то същото според съда е неоснователно. Възнаграждението е под минимума, определен съобразно чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа. В конкретния случай, оказаната от адв. Р. С. по настоящото дело правна помощ се изразява в

изготвяне и депозиране на исковата молба с доказателства, в която е изложил аргументи за основателността на претенцията. Поради това и в настоящия случай заплатеният действително от ищеца размер на адвокатското възнаграждение, който е в размер под минимума на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата, не е несъразмерен или несъответстващ на критериите по чл. 36, ал. 2 от ЗА, нито може да бъде определен като прекомерен.

В обобщение, исковата претенция е основателна и трябва да бъде уважена в размер на 6950. 00 лева. Основателна е и претенцията за разноски по настоящото дело в размер на общо 610. 00 лева. Превалутирана, съгласно разпоредбите на чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, уважената искова претенция възлиза на 3554. 30 евро. Разноските възлизат на 311. 89 евро.

Водим от горното, Административен съд– София-град, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите [населено място], да заплати на С. И. Д., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], етаж 3, ап. 8, сумата от **6950 лева (3554. 30 евро)**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от частично отменения по административен ред като незаконосъобразен Ревизионен акт № Р – 22220223006344 – 091 – 001 / 03.10.2024 г.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите [населено място], да заплати на С. И. Д., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], етаж 3, ап. 8, сумата от **610 лева (311. 89 евро)**, представляваща направените в производството по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на Република България в 14 – дневен срок, считано от получаване на препис от настоящото решение.